

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

นี้ละอาจารย์ของเรา

เดี๋ยวนี้ทองคำได้ ๑๑ ตัน กับ ๑๓๖ กิโลแล้ว ค่อยไปเรื่อย ๆ อันนี้ไม่มีอะไรเป็นเรื่องรับเรื่องต่วนเรื่องอะไรละ ค่อยเป็นค่อยไป ค่อย ๆ ไหลซึมเข้าไปเรื่อย ๆ เรียกว่าเป็นประเภททองส่งเสริม ส่งเสริมกันไปเรื่อย ๆ ทองที่ไปไว้ประกันในชาติต่าง ๆ จากเมืองไทยเรา นี้ ทองคำในเมืองไทยเรายังสู้ไม่ได้ เอาไปประกันอยู่ตามเมืองนอกเมืองนามาก โทหลายเท่าของเมืองไทยเราที่มีอยู่ เอาออกไปไว้ประกันตัวหลายเท่านะ ที่มากที่สุดก็คือ สหรัฐ เกี่ยวพันกันอย่างนั้น ที่ติดหนี้เขาก็ผ่านไปเรียบร้อยแล้ว ใช้หนี้ไอเอ็มเอฟหมดแล้วนะ ทองคำที่ไปฝากไว้นั้นก็เป็นอิสระอยู่ในตัวเอง อยู่ที่สหรัฐ อันไหนที่ยังไม่แน่ใจก็เอาทองคำที่ไปฝากไว้นี้เป็นเครื่องประกันเอาไว้ ๆ อันไหนที่ใช้หนี้ไปแล้ว ทองคำที่ประกันก็เป็นอิสระในตัวอยู่ในนั้น

ทองคำในเมืองไทยเราไม่ได้มีมากนะ ขอให้พี่น้องทั้งหลายคิดทุกคน ๆ เราจึงได้ติดได้ตั้งมาจนทุกวันนี้ เพราะอันนี้เป็นสมบัติประกันชาติไทยของเรา เราจึงได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกาย ได้มากได้น้อยได้นิดก็เอา เพิ่มเข้าไป ๆ ไม่ว่าเมืองไหนต้องมีทองเป็นเครื่องประกันชาติตัวเอง ไปติดหนี้ติดสินเขาที่บ้านใดเมืองใด ก็ต้องมีทองคำของตัวเองไปประกันไว้ที่นั่น ไม่งั้นกู้หนี้ยืมสินเขาไม่ได้ เราต้องมีสมบัติของเราไปประกันตัวไว้ชาติไทยของเราที่ติดหนี้ไอเอ็มเอฟ นี้ก็ผ่านไปแล้ว ทองคำเราก็เป็นอิสระที่ไปฝากไว้นั้น เป็นทองคำอิสระ ที่ยังคาราคาซังกันอยู่นอกจากนั้นไปก็เป็นเครื่องประกันอยู่ในนั้น อะไรที่ผ่านไปแล้วก็ยังเป็นอิสระอยู่ในนั้นเอง ฝากไว้นั้น

เราไม่ได้เกี่ยวกับทางโลกอย่างนี้ เราคิดโดยธรรม ที่ถามก็ไม่เห็นผิดนะ อย่างเราไปดูทองคำในคลังหลวงของเรามาแล้วนั้น มากี่มากุยกั๊กกับหัวหน้าสองต่อสองเท่านั้น เรียกว่าเป็นความลับไม่ให้ใครทราบเลย ไปคุยกันสองต่อสอง ถาม ทองคำของเรานี้ได้ไปฝากไว้ที่ประเทศไหน ๆ บ้าง ถามไปเลย ก็เพราะความเกี่ยวข้องกันในการซื้อการขายการไปมาหาสู่ทุกอย่าง ต้องมีเครื่องประกันเอาไว้ นี่เป็นธรรมนะ ธรรมทางเข้าไป อันนี้ต้องมีเวลาถามบิ๊บบิตปุ๊บเลย ไม่ผิด ถามตรงไหนถูกตรงนั้น เราจะไปเรียนอะไรเรื่องโลกสงสาร เราไม่ได้ไปเรียน แต่เรื่องธรรมมันครอบไปหมดนั่นซิ

ทองคำฝากไว้เมืองนอกมากที่สุด หลายเท่าของเมืองไทยเราที่มีอยู่ประกันชาติของตนไว้โดยเฉพาะ เอาไว้เมืองนอกตั้งหลายเท่า มากกว่าหลายเท่า ก็อย่างนั้นแล้ว เราจะนอนใจได้ยังไง เราต้องมีไว้เตรียมพร้อม ๆ อยู่ตลอด ถ้าหากว่าไม่มีอะไรประกันเลย เขาฟาดเอาเมืองไทยทั้งประเทศเป็นหมารักษาบ้านเขาก็ได้ เท่าที่เราเป็นอิสระนี้ก็เพราะเรามีทอง

เป็นเครื่องอิสระประกันตัวเอาไว้ๆ ถ้าหากพูดถึงเรื่องการติดหนี้ติดสินมันเหมือนตาข่ายนะ พาดตั้งแต่เด็กนักเรียนขึ้นไปเลย ติดหนี้เขาทั้งนั้น ตั้งแต่เด็กนักเรียนขึ้นไปเป็นลำดับลำดับๆ เรื่อย หมดประเทศนี้ระโยงระยางทั่วไปหมด ติดหนี้ นั่น จากนั้นประเทศนั้นก็กับประเทศนี้ ที่นี้ก็หยั่งใส่กัน ระโยงระยางไปหมด มีแต่เรื่องหนี้เรื่องสิน อยู่ด้วยกันด้วยการติดหนี้ติดสินเป็นเครื่องประสานกันอีกเหมือนกัน ถ้ามดูแล้วก็ไม่เห็นผิด

เราไม่ได้เรียนอะไรแหละ จบแค่ ป.๓ เรียนทางโลกจบแค่ ป.๓ เท่านั้น แต่ทางธรรมไม่มีประมาณ เวลาเรียนธรรมนี้ก็เรียนทางฝ่ายปริยัติ ตามตำรับตำราก็เป็นอีกอย่างหนึ่งนะ ผิดกันมาก เราเรียนตรงไหน สมมุติว่าเล่มนี้เราอ่านไม่จบ ความรู้ก็ไม่ผ่าน ยิ่งก็บรรทัดก็ยังไม่เหลืออยู่นั้น ไม่ผ่านไม่รู้ แม้เช่นนั้นความหลงลืมก็ติดแนบกันไป เรียนมากเรียนน้อยก็มีแต่ชื่อ ได้ชั้นนั้นชั้นนี้ ความจำมั่นหายไปหมดแล้วแหละ อย่างหลงตาบวนี้เหลือที่ไหน ไม่มีเหลืออะไรนะ ก็เอามาใช้อย่างนี้ละ

ที่นี้เวลาไปเรียนปริยัติก็ได้ถึงชั้นมหา ก็มีแต่ชื่อ บทเวลาจะมารวม รวมที่นี้ะ มันต่างกัน ภาคปฏิบัติเป็นภาคที่เก็บหอมรอมริบ ไหลรวมเข้ามานี้ไม่รั่วไหลไปไหน นั่นเห็นไหมล่ะภาคปฏิบัติ ใครพูดที่ไหน อย่างนี้มีใครมาพูดไหมล่ะ มันเป็นอยู่ในหัวใจ รู้อยู่ในหัวใจ พูดออกมาจากความรู้อะไรเห็นความเป็นประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้จะผิดไปไหน ภาคปฏิบัติธรรมจึงเป็นภาคที่ละเอียดลอสุดขีด ภาคปริยัติเป็นเพียงผิวเผิน พอเป็นแนวทางไปอย่างนั้น ภาคปฏิบัติปรากฏตรงไหนแน่นนอนๆ ไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยานสำคัญตรงนั้นะ ตั้งแต่ธรรมขั้นต่ำ สนธิฎฐิติโก จะติดแนบๆ เป็นลำดับๆ ไปเลย

เวลามันออกรู้ มันเบิกกว้างนะ สภาวธรรมทั้งหลายทั่วแดนโลกธาตุนี้ ไม่ว่าจะวัตถุอะไรต่ออะไรเต็มไปหมดทั่วแดนโลกธาตุนี้ เป็นเหมือนกับเชื้อไฟ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน ธรรมเหมือนไฟได้เชื้อ มันจะลุกลามไปตามความจริงทั้งหลาย มีมากมีน้อยมันจะลุกลามไป ตามรู้ตามเห็นตามสอดตามส่องไปอย่างนั้นเรื่อยๆ นั่นเท่ากับไฟไหม้เชื้อ เชื้อคือสภาวธรรมทั้งหลาย ความรู้ไปตามสิ่งที่มีทั้งหลายนั้นเป็นเหมือนกับไฟ มันลุกลามไปๆ ไหม้ไปหมด นี่ละภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ผิดกันมากทีเดียว

เวลามารวมในใจหมดแล้ว ถ้าพูดภาษาโลกก็เรียกว่าหายห่วง ไม่ต้องระมัดระวังว่าอะไรจะตกเรือเสียหายไ้ไหน ไม่ระวังนะ มืออยู่อย่างนั้น จะว่ารักษาหรือไม่รักษาก็รู้กันอยู่อย่างนั้น นี่ละภาคปฏิบัติ เราจึงอยากให้ชาวพุทธเราเข้าทางภาคปฏิบัติ ให้ได้รู้ได้เห็นภายในจิตใจ ถ้าเข้าภาคปฏิบัติไม่มากก็น้อย เข้าด้วยความตั้งใจนะ ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ อย่าสักแต่ว่าปฏิบัติเป็นกรรมฐานโก้ๆ ไซ้ไม่ได้นะ ปริยัติก็โก้ๆ เรียนจบชั้นนั้นชั้นนี้ก็เอาชื่อเอาเสียงจากความจำมาอวดกัน แล้วทิวี่มานะก็เต็มอยู่ในนั้น สำคัญตนว่าเรารู้หลักนักปราชญ์ฉลาดแหลมคม มันมีแต่กิเลสเข้าไปอยู่ในนั้นหมดแล้ว ธรรมไม่มี

ถ้าเรียนเพื่อปฏิบัติแล้ว ถึงเวลาที่เป็นกิเลสก็เป็น แต่ธรรมยังแทรกๆ คือเรียนไปนี้ เพื่อจะปฏิบัติๆ ธรรมก็แทรกไปตลอด ส่วนมากมันไม่ได้สนใจเพื่อปฏิบัติธรรม และเพื่อ อรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคผลนิพพาน ไม่ได้มีนะทุกวันนี้ เต็มวัดเต็มวาคัมภีร์ไหนก็เต็มอยู่ใน คัมภีร์ มีแต่ความจำเฉยๆ ความจริงที่จะจับมาเป็นหลักเกณฑ์ในใจตัวเอง จากการเรียน มาเป็นภาคปฏิบัติมันไม่มี เพราะฉะนั้นไม่ว่าเรียนโลกเรียนธรรมคนเราถ้าไม่มีธรรมในใจ เป็นโลกทั้งนั้น เป็นกิเลสทั้งนั้น กิเลสยึดเร็วที่สุด แทรกเข้าทันทีๆ ภาคปฏิบัติจึงต่างกัน มาก เราเห็นในใจดวงเดียวนี้แหละ เวลามันเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นให้เห็น แก้ไขตัดแปลง ชักฟอกเข้าไปเรื่อยๆ ก็ค่อยสลดค่อยใสขึ้นมา ชัดขึ้นมาๆ ก็ยิ่งชัดเรื่อยๆ สิ่งที่มีหมองมืด ตื้อคือกิเลสค่อยจางไปๆ ด้วยการถูกชะล้างจากความเพียรของเรา ที่นี้ก็ค่อยรู้ไปๆ

ครั้นเวลาเข้าถึงจุดสุดท้ายแล้วก็ถือว่า สภาวะธรรมทั่วแดนโลกธาตุนี้เป็นเหมือนเชื้อ ไฟ ไฟนั้นได้แก่ใจกับธรรม ตามรู้ตามเห็นตามสอดตามส่องไปหมด เรียกว่าไหม้ไปหมด เลย รู้ไปๆ อยู่ที่ไหนมันหากรู้หากเห็นหากเป็นอยู่ในใจนั้นแหละ เหล่านี้จะมาพูดทุกแง่ทุก มุมไม่ได้นะ คือเป็นอยู่ในใจเป็นเต็มหัวใจ แต่เวลาจะนำมาพูดนี้จะได้เป็นชั้นเป็นอัน เช่น ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์จะได้เพียง ๕% ที่นำมาพูดเปิดเผยในวงสมมุติเรานี้ละ ส่วน ๙๕% เป็น สิ่งที่ลึกลับรู้อยู่ประจักษ์ๆ ภายในจิตใจ นี่ละไฟได้เชื้อ คือจิตที่ตามรู้ตามเห็น มันรู้ไปจริง ๆ จึงว่าศาสดาองค์เอก ใครไม่ยอมกราบก็เรียกว่าหมดราคาละ หมดคุณค่าหมดราคา

ศาสดาองค์เอกเอกทุกอย่างไม่มีใครเหมือน อย่างรู้อย่างนี้ก็เหมือนกัน ใครจะไปรู้ ได้ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า รู้ได้หมด เห็นได้หมด เราเอาย่อยๆ อย่างนี้ละนะ ว่ากิเลสอย่างนี้ เต็มหัวใจทุกคน ความโลภ ความอยากได้ทะเยอทะยานไม่มีสิ้นมีสุด น้ำล้นฝั่ง ความโลภก็ ล้นฝั่ง ความโกรธก็ล้นฝั่ง ราคะตัณหาที่ล้นฝั่ง เต็มอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกด้วยกันทุกราย แล้วมีใครไปรู้ไปเห็นมัน ไปรื้อฟื้นโทษคุณของมันออกมาให้โลกทั้งหลายได้เห็นไม่มี ก็มี แต่พระพุทธเจ้าพระองค์เดียว ตรัสรู้ฝังขึ้นมา เหล่านี้รู้ไปหมด ละไปหมดไม่มีอะไรเหลือ เลย เห็นอยู่ชัดๆ ในหัวใจเรา พวกเรายังไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลส มันเป็นภัย เพราะฉะนั้นมันจึง ได้เผาไหม้อยู่ตลอดเวลาในหัวใจของสัตว์ จากนั้นก็แสดงออกกิริยาท่าทางใดมักจะมีแต่ ความกระทบกระเทือนซึ่งกันและกัน ให้เกิดความเสียหายหรือชอกช้ำไปด้วยกันทั้งนั้น แหละ

กิเลสตัวนี้ละมีอยู่ในหัวใจทุกคน ใครรู้ได้เห็นได้ทำลายมันได้ มีไหมละ ไม่มี แล้ว เราจะอวดว่าเราฉลาดได้อย่างไร ก็เมื่อสิ่งเหล่านี้ที่เป็นภัยต่อเราด้วย เต็มอยู่ในหัวใจเรา เบียดเบียนทำลายเราตลอดมาตั้งก็กัปก็กาลป์ด้วย และตัวเองก็ไม่เคยรู้เห็นมันแม้ชนิดหนึ่ง ด้วย ฟังซิพวกเราทั้งหลายเป็นอย่างนี้ ตาบอดด้วยกัน บอดกับกิเลสทั้งหลายเหล่านี้ กิเลส สามกองใหญ่ๆ นี้ มันบอดอยู่กับสิ่งเหล่านี้ อันนี้ครอบไว้หมดไม่ให้รู้ให้เห็น พระพุทธเจ้า

เปิดเข้าไปรู้หมดเลย รู้หมดแล้วทำลายหมด จึงว่าสว่างจำขึ้นมาเป็น อาโลโก อุตปาติ สว่าง
 จ้าอยู่ตลอดเวลา อกาลโก นี่ใครเห็น พระพุทธเจ้าเป็นผู้เห็นแล้วเอามาสอนโลก แม้เช่นนั้น
 โลกก็ยังปฏิบัติตามไม่ได้

ความโลภ อย่าโลภมาก มีแต่ปากว่าเฉยๆ ใจมันไม่ได้ถอย เรื่องความโลภโลภ
 ตลอดเวลา เอาจนตายไม่มีป่าช้า เกิดมาโลกเขามีป่าช้าด้วยกันทุกคน หัวใจของผู้ที่มีกิเลส
 เหล่านี้มากๆ ไม่มีนะ ลบหมด ความตายเหมือนไม่มี มีแต่จะเอาให้ได้ওয়ั้นให้ได้ওয়ั้น
 นี้เรื่อย นี้เรียกว่าความโลภ โลกไม่หยุดไม่ถอย ได้มาเท่าไรยังเป็นการเพิ่มเชื้อไฟเข้าไป
 ได้มามากก็เท่ากับได้เชื้อไฟมากๆ มันก็เผาได้มาก ให้กิเลสถอยสิ่งได้ทั้งหลายนี้ไม่มี
 เหมือนกับไฟที่ลดหย่อนตัวเองหรือดับไปด้วยการใสเชื้อเข้าไปไม่มีทาง มีแต่ได้เชื้อเท่าไร
 มันก็แสดงเปลวขึ้นมาจรดเมฆนั้น

กิเลสได้สิ่งที่มันต้องการมากเท่าไร ยิ่งเพิ่มความอยากความทะเยอทะยานมากขึ้น ๆ
 จรดเมฆเหมือนกัน ความโกรธอย่างนี้ อะไรจะเล็ดยิ่งกว่าความโกรธ ในเวลาโกรธ ท่านก็ว่า
 มรรคผลนิพพานหรือความเลิศเลอที่ไหน มันก็มีอยู่ในลิ้นในปากเฉยๆ ไม่ได้อยู่ในใจ ถ้า
 ลงได้โกรธแล้วให้ฆ่าเสียเท่านั้น ไม่มันก็เรา สุดท้ายก็ว่าแต่เราจะฆ่าเขา เขาจะฆ่าเราไม่คิด
 เลย จะเอาให้ได้ওয়ั้น เเผาไหม้กันแหละ นั้น นี่ละความโกรธมันเป็นภัยขนาดไหน ผู้ที่
 โกรธเห็นว่าเป็นคุณเสียทั้งหมด ไม่ได้เห็นว่าสิ่งนี้เป็นภัย

ความโกรธมันเผาเจ้าของก่อนแล้วนะ ก่อนที่มันจะออกไปกระทบกระเทือนผู้อื่นให้
 ได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนกระทบกระเทือนต่างๆ นี้ มันออกจากหัวใจเจ้าของก่อน
 กระทบกระเทือนเจ้าของก่อนแล้ว จึงออกไปกระทบกระเทือนผู้อื่น มันก็ไม่รู้ไม่เห็น มันยัง
 ถือว่าเป็นของดีของดี มรรคผลนิพพานสู้ไม่ได้ ถ้าลงได้โกรธแล้วให้ได้สมใจ นี่ละเรื่อง
 ความโกรธ เราเห็นไหมละโทษของมัน ไม่มีใครเห็นพระพุทธเจ้าเห็น เรื่องความโกรธนี้
 เวลาชำระเข้าไปแล้วเห็นชัดๆ

ทุกอย่างนั้นแหละ ถ้าลงชำระแล้วมันค่อยลดลงๆ ก็รู้ๆ สุดท้ายมันยับเท่านี้รู้
 แล้ว เพียงมันยับออกไปจะรักจะชังจะโกรธจะเกลียดให้ผู้ใด พอยับไปรู้แล้วว่านี่ตัวภัย
 มันเกิดแล้วที่ใจ นั่นละที่นักปราชญ์ทั้งหลายท่านรู้อย่างนั้น รู้ต้นเหตุก่อน พอมันกระเพื่อม
 ออกมามันจะแสดงฤทธิ์นี้รู้แล้วดับปั๊บตรงนั้น ไม่มี นี่หมายถึงว่าผู้ที่มีธรรมในใจมากน้อย
 และผู้มีธรรมในใจมาก มันยับออกรู้ทันที ยิ่งผู้มีธรรมในใจโดยสมบูรณ์แล้วไม่มีอะไรมา
 ยยับ หมด ความโกรธก็ไม่มียับ มันหมดแล้วจะเอาอะไรมายับ ความโลภก็ไม่ยับ ราคะ
 ตัณหาอะไรไม่มียับภายในหัวใจ เป็นเหมือนกันหมดเลย

สิ่งเหล่านี้ออกจากเจ้าของเสียก่อน เจ้าของรับเคราะห์รับกรรมก่อน แต่เจ้าของไม่รู้
 นะ ยังจะเอาคนอื่นให้ได้สมใจอีกๆ เป็นยังไงเห็นไหมพวกเรา มันมีอยู่ในหัวใจของพวกเรา

ไหม ตั้งแต่โกรธให้หมันก็เป็นกิเลสแล้ว ฟังซิ โกรธให้คนทำไมจะไม่เป็นกิเลส มันขึ้นอยู่กับเจ้าของแล้วนั้นนะ โกรธให้ไม้ ไม้ไม่เป็นกิเลสแต่เจ้าของก็เป็นกิเลสเพราะความโกรธของเจ้าของเอง ไม่ว่าจะโกรธให้สิ่งใดวัตถุใด มีวิญญานรับทราบกันว่าโกรธหรือไม่ โกรธก็ตาม ธรรมชาตินี้ก็มีความโกรธเกิดขึ้นจากใจเผาเจ้าของได้ทั้งนั้นแหละ

ไปเหยียบหนาม หนามปักเอาเลือดสาดออกมา โกรธให้หนาม ฟังซิหนะ หนามปักเพราะความเชื่อของเจ้าของ เลือดสาดออกมายังไม่แล้ว ยังไปโกรธให้หนามอีก แล้วหนามเขาจะมีอะไร มันก็ยังอุตสาหไปโกรธให้เขา ได้โกรธก็เอา ขอให้ได้โกรธก็พอแล้ว เป็นยังไง โลกเราหนาไหมกิเลส เอาอันนี้มาแจ้งให้ฟังบ้างนะ มันเกิดกับเจ้าของทั้งนั้นแหละ ก่อนอื่น ๆ ต้องเกิดกับเจ้าของ เกิดกับใจเจ้าของเอง แยะบอกไปรู้ ผู้ปฏิบัติธรรมพอแยะบอกไปรู้ ดับกันปั๊บ ๆ ไม่ยอมให้มันเกิด ต่อไป ๆ จนหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรมาแยะ ความโลภไม่มี ความโกรธไม่มี ความหลงไม่มี ราคะตัณหาไม่มีภายในจิตใจ เป็นบรมสุขสุดยอดแล้ว สิ่งเหล่านี้ไม่มี พระพุทธเจ้าไม่มี พระอรหันต์ไม่มี พวกเราคือคลังของสิ่งเหล่านี้ทั้งนั้น ต่างกันไหมละ

ทั้ง ๆ ที่เป็นคลังของสิ่งเหล่านี้ แต่ไม่รู้ไม่เห็นว่สิ่งเหล่านี้มีในตัว มันโง่หรือไมโง่ มนุษย์เรา มันโง่ขนาดนั้นละ พระพุทธเจ้าจึงได้ท้อพระทัย สิ่งที่มีอยู่เต็มตัวแล้วแต่เป็นพิษเป็นภัย ตัวเองไม่เห็น พระพุทธเจ้าที่พ้นภัยไปแล้วกลับมามองเห็นสัตว์โลก จนท้อพระทัยไม่อยากสั่งสอน จะสั่งสอนอะไร นี่ละพิจารณาซิความรู้นั้นต่างกัน ความรู้ของธรรม กับความรู้ของกิเลสต่างกันมากทีเดียว ความรู้ของกิเลสแยะบอกตรงไหนเป็นกิเลสทั้งนั้น เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองและผู้อื่นตลอดไป แต่ความรู้ของธรรมแยะบอกมาตรงไหน เป็นคุณเป็นประโยชน์แก่โลกทั่ว ๆ ไป แม้ตัวเองจะพ้นแล้วทุกสิ่งทุกอย่างไม่ได้มีคำว่าภัยว่า เหวลละในตัวเอง แต่ก็ยังเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น สำหรับที่จะให้เป็นภัยแก่ผู้อื่นไม่มี

จิตของท่านผู้บริสุทธิ์จะแผดเสียงเหมือนฟ้าดินถล่มก็เถอะ บอกว่าไม่มีโทษออกมาเลย เสียงพระพุทธเจ้าที่ประกาศกังวานสอนสัตว์โลกนี้เป็นยังไง สามโลกธาตุอยู่ในพระโอวาทดาช่ายแห่งพระญาณหยั่งทราบ และพระโอวาทคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้น สอนครบไว้หมด นี่ละความรู้ของพระพุทธเจ้า ความรู้ของธรรม จะไม่มีความโกรธ ไม่มีพิษมีภัยอยู่ในความรู้นั้น จะเทศน์แผดเสียงเหมือนฟ้าดินถล่ม ก็เป็นพลังของธรรมออกมา เสียทั้งหมด ไม่ได้เป็นพลังของกิเลสเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้โลกนะ ต่างกัน

กิริยาของกิเลสที่แสดงออกไป สมมุติย่อ ๆ คือความฉุนเฉียว ความโมโหโทโสนี้ มันจะแสดงออกมาเต็มตัวของมัน แล้วพิษของมันก็จะเต็มตัวนั้น ออกไปตรงไหน กระทบกระเทือนพินาศนิพทายไปตาม ๆ กันหมด นี่กระแสของกิเลส ความแสดงฤทธิ์ของกิเลส กระแสของธรรมหรือฤทธิ์ของธรรมแสดงออกเป็นธรรมทั้งนั้น จะเป็นกิริยาแผดเผา

ขนาดไหนก็ตาม สักแต่ว่ากิริยา เหมือนกับฟ้าร้องเปรี้ยงๆ อยู่บนฟ้าเปรี้ยงๆ เวลาฝนตก มาเย็นไปหมด นั้นเป็นอย่างนั้นนะ ถ้าฟ้าไม่ร้องดินแห้งผาก ไม่มีน้ำ ได้ยินเสียงฟ้าร้องก็มี หวังฝนตก เสียงอรรถเสียงธรรมกระจายออกมาเหมือนฟ้าร้อง โลกทั้งหลายก็ได้รับความ ร่มเย็นเป็นสุข ถ้าไม่มีเสียงอรรถเสียงธรรมมีแต่เสียงกิเลสนี้ มีแต่ไฟเผากันทั้งนั้นแหละ ไฟเผากันเปรี้ยงปร้างๆ มีแต่เรื่องระเบิดเรื่องนิวเคลียร์นิวตรอนที่จะสังหารกันทั้งนั้น ไม่มี คุณติดอยู่ในนั้นเลย นั้นเรื่องของกิเลสแสดงออก ต่างกัน

ถ้าเรื่องของธรรมแสดงออกแล้วจะขนาดไหนก็ตาม ในดวงใจนั้นเป็นธรรมหมดแล้ว แล้วจะเอาอะไรไปเป็นพิษ แสดงออกมากิริยาใดก็เป็นกิริยาของธรรมเพื่อคุณแก่โลกๆ เพื่อถอดเพื่อถอนเพื่อแก้เพื่อไขตามคำแนะนำนั้นเท่านั้น ที่จะให้เป็นภัยไม่มี ต่างกันอย่าง นี้แหละ เครื่องมือที่ทำงานของธรรมก็คือธาตุขันธ์ของเรา พระพุทธเจ้าเสด็จไปไหนไป โปรตสัตว์ๆ ก็เอาพระสรีระนี้แหละไป พระสาวกทั้งหลายท่านไปสอนโลกท่านก็เอาสรีระ ร่างกายนี้ไปเป็นเครื่องมือไปสอนโลก องค์ท่านเองหมดปัญหาแล้วไม่มีอะไร ใช้กันไป จนกระทั่งถึงวันๆ หมดสภาพของมันก็ปล่อยเสีย ท่านไม่ได้ยึดได้ถือ

ธรรมเป็นเจ้าของของธาตุขันธ์เหล่านี้ ท่านไม่ยึดนะ แต่กิเลสเป็นเจ้าของยึดเต็มตัว เลย อุปาทานขันธ์ยึดเต็มตัว เป็นพิษเป็นภัยอยู่เต็มตัว แต่เรื่องธรรมเป็นเจ้าของ กิเลสขาด สะบั้นไปแล้วธรรมเป็นเจ้าของแทน ธรรมท่านไม่ยึด เอามาใช้เป็นเครื่องมือเฉยๆ ต่างกัน อย่างนี้ ส่วนกิริยาท่าทางของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ผู้สิ้นกิเลสที่ใช้ในวงสมมุติ ก็ใช้ ไปตามสมมุติอย่างนั้นแหละ สังคมยอมรับอะไรก็ปฏิบัติไปตามสังคมที่ยอมรับกัน เห็นว่า ควรยังงี้ก็ปฏิบัติไปตามสิ่งที่เห็นว่าดีว่าควร อะไรไม่ควรสังคมไม่ยอมรับก็งดเว้นกันไป

เรื่องกิริยาของขันธ์เป็นอย่างนั้น รักษากันไว้จนกระทั่งถึงวันสิ้นลมหายใจ กิริยาแห่ง การรักษาธาตุรักษาขันธ์ความเคลื่อนไหวไปมาของผู้มีศีลมีธรรมหรือของผู้บริสุทธิ์ กับผู้มี ศีลมีธรรมทั้งหลาย มีความรักษาอย่างเดียวกัน ต่างกันที่ว่ารักษาสักแต่ว่ากิริยา ถ้าผู้สิ้น กิเลสแล้วสักแต่ว่ากิริยารักษา ไม่ซึมซาบเข้าไปถึงใจ ใจไม่มีอะไรแล้วขึ้นชื่อว่าสมมุติ จะ เป็นอาการใดก็ตามจะไม่เข้าถึง

เพราะฉะนั้นพูดให้เต็มยศเสียเลย เอ้า ยันออกเลยทีเดียว จิตดวงนี้พ้นแล้วทุกสิ่ง ทุกอย่างในบรรดาสมมุติ เพราะฉะนั้นคำว่า สังฆาฯ ปาราชิก นี่จึงไม่มีในพระอรหันต์ดวง สิ้นกิเลสแล้วนั้น จะมีอยู่ในกิริยาอาการความเคลื่อนไหวของขันธ์นี้เท่านั้น ให้จำเอานะ คำพูดนี้ถอดออกมาจากหัวใจ อันนั้นพ้นแล้ว ปุณฺณปาปปหีนบุคคล พ้นแล้วซึ่งบุญและ บาป พ้นแล้วซึ่งสมมุติทั้งหลาย ท่านจึงไม่มีอาบัติอาจีในดวงใจที่บริสุทธิ์ แต่ดวงใจที่ บริสุทธิ์อยู่ในขันธ์ใด ขันธ์นั้นก็ต้องรักษาให้เป็นความสวยงามกับโลกทั่วๆ ไป ให้พอเหมาะ พอดี ให้พากันเข้าใจ วันนี้ถอดออกมาพูดให้มันชัดเจนเสีย ธรรมชาตินั้นหมดปัญหาโดย

สิ้นเชิงกับสมมุติทั้งปวง หมดยุติโดยสิ้นเชิง แต่ชั้นธัมมยังเป็นสมมุติอยู่ก็ต้องปฏิบัติตามชั้นนี้ให้พอเหมาะพอสมกับสังคมนิยม ยอมรับทั้งเขาทั้งเราแล้วเป็นไปด้วยความราบรื่นดีงาม

นี่ละธรรมเมื่อถึงขั้นนั้นแล้วไม่มีอะไรอาจเอื้อมได้เลย หมดยุติโดยประการทั้งปวง เป็นหลักธรรมชาติ จะไปตกแต่งหรือไประมัดระวังกลัวว่าธรรมชาตินั้นจะกำเริบ เรียกว่าไม่มีหมดยุติโดยสิ้นเชิง นี่ละธรรมเมื่อได้ฝึกให้เข้าถึงขีดแคล้วคลาดปลอดภัย ปลอดภัยร้อยเปอร์เซ็นต์ ปลอดภัยตลอดไป เรียกว่า นิพพานเที่ยงด้วยความปลอดภัย ไม่มีภัยอะไรที่จะเข้าไปอาจเอื้อมได้แล้ว

เราก็พิถีพิถันสอนพระทั้งหลายก็ดี พยายามสอน ธรรมพระพุทธรเจ้าแสดงไว้นี้ แปรหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นธัมมพอประมาณนะนี้ ไม่ได้มาก ที่แสดงไว้ครอบงำโลกธาตุจากพระทัยพระพุทธรเจ้านั้นละมากที่สุดเลย ไม่มีประมาณ โลกกว้างแคบขนาดไหนธรรมครอบคลุมทรงรู้ทรงเห็นนำมาแสดงได้หมด ตามที่สัตว์โลกจะยึดได้ประมาณมากน้อยเพียงไรเท่านั้น ถ้ายึดไม่ได้ทำนาก็ไม่แสดง ไม่เกิดประโยชน์

เราอยากให้พระเรา เฉพาะอย่างยิ่งพระปฏิบัติพระกรรมฐานซึ่งออกแนวหน้าแล้วประกาศบ้าง ในตัวเอง ว่าออกแนวรบแล้วเพื่อสังหารกิเลส ฆ่ากิเลส ด้วยข้อปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าพูดตามหลักธรรมของพระพุทธรเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรที่จะเป็นคติตัวอย่างได้ดียิ่งกว่าผู้มุ่งธรรมมุ่งธรรม แสดงกิริยามารยาทออกมาแต่ละอย่างเป็นมงคลไปหมด ถ้าผู้มีกิเลสเจือปนแล้วกิเลสเต็มไปหมด มีธรรมแต่คำพูดเฉยๆ นั้นเป็นพินเป็นไฟไปหมด ถึงจะไฟเพราะเพราะพริ้งหยดย้อยขนาดไหน ลำนวนโวหารกิริยาแสดงออกก็คือไฟเผาโลกนั่นเอง เพราะมันเผาอยู่ที่หัวใจของตัวเอง ถ้าตัวเองไม่มีไฟแล้วอยู่ไหนก็สบาย เย็นไปหมดนั่นแหละ

พอพูดอย่างนี้เราก็ระลึกถึงหลวงปู่มั่นเรา นั่นละคุณมหาคุณล้วนๆ ไปเห็นประจักษ์เลยนะ บางทีเราก็พูดจะเป็นการอะไร พูดยากนะ ว่าลืมตัวก็ได้ ไปอยู่กับท่านที่แรกนี้ โลกล้วนตัวสิ้น กิเลสมันอยากลากหนี อยู่กับท่านกลัวท่าน ส่วนธรรมนั้นปกองไปแล้วนี้ ตั้งแต่วันเริ่มแรกได้ทราบว่ นี่ละอาจารย์ของเรา เรื่องท่านอาจารย์มั่นพระท่านมาเล่าให้ฟัง จำได้กระทั่งชื่อนะ ถ้ามีเหตุแล้วจำได้หมด ท่านมาจากบ้านนามน มาจากท่านอาจารย์มั่นทางนี้ หือๆ ขึ้นเลย ก็เราเตรียมจะไปอยู่แล้ว มาพักอยู่ที่วัดทุ่งสว่าง หนองคาย นี้ เป็นแต่เพียงว่ายังไม่กำหนดวัน อาจจะไปในระยะประมาณเดือนพฤษภา ยังไม่ได้กำหนดวัน

พอพระท่านมาเล่าให้ฟังว่าท่านมาจากบ้านนามน ทางนี้ เฮอะๆ ขึ้นเลย ว่ามาจากท่านอาจารย์มั่น นี่ก็ชกกันเลย นี่พูดถึงเรื่องทั้งความโง่ความฉลาด ทั้งธรรมทั้งกิเลสมันรบกัน ไหนว่าไง พูดอีกทีนะ ย้ำเข้าอีก ท่านบอกว่ามาจากท่านอาจารย์มั่น บ้านนามน แล้วท่านมาจากนั้นมานี่เลยหรือ ไซ้ วังนั้น เออ นี่ขอลาหม่น้อย ได้ยินรำลือเหลือเกินว่าท่าน

อาจารย์มันนี่ดูมาก ท่านดูท่านเด็ดมาก แล้วเป็นไง โอ้ย ร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่าว่าแต่ดูแต่เด็ดเลย ควรขับไล่จากวัดท่านขับเลยทีเดียว ทุกอย่างๆ ไม่มีอนุโลมผ่อนผันกับอะไร เป็นไปตามหลักกรรมหลักวินัยล้วนๆ เรื่องคุณเรื่องดำนี้นี้ไม่ต้องพูด ถ้าใครไม่ดีควรขับออกจากวัดท่านขับเลย เออ นี่ละอาจารย์ของเรา นั่นเห็นไหมละ ลงท่านอาจารย์มันนี่ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังตั้งแต่เรายังเป็นเด็ก ลงท่านขนาดนี้จะดูว่ากล่าวขับไล่ใส่ส่งใครต่อใครก็ตามโดยไม่มีเหตุผลนี้เป็นไปไม่ได้ ท่านต้องมีเหตุผลเต็มตัวของท่านแล้ว เราเชื่อมั่นอันนี้ เออ เราเป็นตัวประกันเอง มันกล้าหาญนะ

เวลาเข้าไปหาท่านแล้ว โอ้ย หมอบเหมือนหนูหมอบกลัวแมวว่าจันเถอะ บอกว่านี่ละอาจารย์ของเราเลยนะ ไปก็เอาจริง ๆ โดนผางเข้าเลย หมอบเลยนะ แต่ก็ดีมีรักษาต้นไผ่ดี เป็นผลบวก เช่นว่า ผมๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟิงซิ นะ ตรงไหนไม่ล้านมันก็มีผมจริง ๆ เอ้า ค้านซิ เราจับเอาตามนี้ ทางนี้ก็แก้ปุ๊บเลย ท่านเดินจงกรมอยู่มีด ๆ เราไปกลางคืน ชุ่มซำ ๆ ไปดู เอ๊ ถ้าเป็นศาลาก็ดูจะเล็กไปหน่อย ถ้าเป็นกุฏิจะใหญ่ไปสำหรับกรรมฐาน

ท่านว่า ใครมานี่ เราไม่เห็นละ บอกว่ากระผมละซิ พอว่ากระผมเท่านั้นท่านขึ้นเปรี้ยวเลย นี่เห็นไหมแผดไหม ฟิงซิ เปรี้ยว อันผมๆ นี่ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟิงซิ ค้านได้ที่ตรงไหน เสียงขึ้นลั่นเลยนะ ทางนี้ก็แก้ปุ๊บ กระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก็ต้องอย่างนั้นซิมันถึงจะรู้เรื่อง อันนี้ผมๆ ท่านแห่เอาละ ตั้งแต่เด็กมันก็มีผม เอ้ออีก แหละ ติดอีก อู๊ย ทำไมถึงพูดถูกต้องขนาดนี้ กลัวละที่นี้ กลัวทุกอย่าง ครั้นอยู่ไป ๆ ปฏิบัติไปประกอบทางด้านจิตใจเข้ากลมกลืนกันไป ฟิงท่านไป ท่านพูดหนักเบาเล็กน้อยเพียงไรจะจับ ๆ ตลอด อยู่ไป ๆ อะไร ๆ ก็ตามที่นี้สรุปลงมาแล้ว เป็นธรรมทั้งนั้นเลย ท่านจะดูว่ากล่าวเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดขนาดไหน เป็นเรื่องของธรรมออกก้าวเดิน ๆ ไม่มีกิเลสตัวเป็นภัย แม้นิดหนึ่งเข้าแฝงเลย นี่มันลงใจนะ

ที่นี้ก็สรุปเอาเลยว่า กิริยาอาการเคลื่อนไหวของท่านบริสุทธิ์อย่างเช่น ท่านอาจารย์มันนี่ เป็นต้นนี้ ไม่มีภัยแฝงออกมาเลย คือกิเลสแฝงออกมาไม่มี มีแต่ธรรมล้วน ๆ องค์ของท่านเป็นธรรมทั้งแท่ง กิริยาแสดงออกเป็นธรรม เวลาอยู่กับท่านนาน ๆ นี้ แหม่ อบอุ่นพูดไม่ถูกนะ ถ้าได้ยินเสียงเปรี้ยวปร้าง ๆ บรรดาผู้เคยได้ยินได้ฟัง เอาละที่นี้ฟ้าร้องแล้ว ฝนจะตกจะเย็น ท่านเปรี้ยวปร้างก็ธรรมจะออกละ ท่านดูท่านเด็ดเท่าไรธรรมยิ่งเด็ดนะ ใ้เสียงเปรี้ยวปร้างเป็นทางเดินของธรรมต่างหาก เด็ดเท่าไรธรรมยิ่งออกอย่างเด็ด ๆ

ก็เลยสรุปความว่า อ้อ หมตในองค์ท่านไม่มีพิษภัยแฝงอยู่เลยแม้นิดหนึ่ง มีตั้งแต่เรื่องธรรมล้วน ๆ อยู่กับท่านด้วยความอบอุ่น ถ้าท่านไม่เปรี้ยวปร้าง ธรรมะถึงจะเทศน์ถึงนิพพานก็ตาม รู้สึกจะขาดน้ำปลาอยู่ข้าง ๆ ที่นั่งรับประทานจนได้นั้นแหละ ถ้าท่านได้

เปรี้ยวปร่าแล้วครบหมดเลย คือเปรี้ยวปร่าธรรมท่านจะพุ่งออกเลย เราลงใจถึงขนาดนั้น ที่นี้เวลาไปอยู่นานๆ เพื่อนฝูงเข้าไปละซี ท่านดูคนนั้นดูคนนี้เปรี้ยวปร่าๆ ทางนี้มันออก แต่ไม่ได้ออกด้วยความทะลึ่งนะ มันหากมีในจิตด้วยความตายใจ เคารพเทิดทูนท่านสุด หัวใจแล้ว มันออกแบบบ้อออกมาได้นะ เอ๊ย ทำทำไปอย่างนั้นแหละ คือท่านดูคนนี้ ทำทำไปอย่างนั้นแหละ มันออกได้นะแต่ออกด้วยความเทิดทูน เราตายใจพอแล้ว จึงว่าท่าน ทำทำไปอย่างนั้น เราเองนะเป็น เป็นอย่างนั้นละ

กิริยาของธรรม ท่านผู้มีธรรมมากน้อยจะเป็นคุณออกมา ผู้มีธรรมเต็มหัวใจแล้วจะเป็นกิริยาของธรรมล้วนๆ กิริยาใดออกมาก็ตามกิเลสไม่มี มีแต่ธรรมล้วนๆ อย่างหลวงปู่ มันชัดเจนมากทีเดียว เราได้เห็นประจักษ์กับตัวของเราเอง สรุปลงใจให้ตั้งใจปฏิบัติ ให้กำจัดสิ่งที่เป็นภัยอยู่กับจิตใจพาแสดงออกตลอดเวลาให้ได้ทุกวันทุกเวลา

แล้วพวกในครวนี้ไม่นานนะ ฟังอยู่เรื่อยๆ เดินไปเรื่อยดูเรื่อยฟังอยู่เรื่อย เดี่ยวไล่ ออกหนีทั้งครวนี้อย่าว่าไม่บอก มาอยู่มันมาช่องสุ่มเรื่องอะไรกันอยู่ในครวนี้ เทียวติดต่อกัน นั้นเทียวติดต่อกันนี้ ใครมาจากไหนติดต่อบรรจบประจางเสียดเสียดเหมือนหมา ไม่ได้ นะที่นี้ ธรรมไม่เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมต้องมีเหตุมีผล ติดต่อกันเรื่องอะไรให้มีเหตุ มีผล อย่าเป็นแบบบรรจบประจางเสียดเสียดเหมือนหมาไม่ได้นะ ถ้าเราจับได้แล้วไล่ ออกหนีจากวัดทันที ธรรมไม่เป็นอย่างนั้น ต้องตรงไปตรงมา เข้าหากันด้วยความเป็นธรรม เสมอๆ อย่าเข้าหากันแบบหมาไปเสียดเสียดเสียด เข้าใจ ช่างในมันมีนะตัวข้าศึกๆ มันเป้งๆ แฝงอยู่ตามนั้น รบกวนคนอื่นมากอยู่นะ ว่าเราไม่รู้หรือ พิจารณาให้ดีนะ

มามากเข้าทุกวันๆ ในครวนี้ เลยหากำหนดกฎเกณฑ์ไม่ได้ เลอะๆ เทอะๆ ไปหมดเลย แทนที่จะมาอบรมศีลธรรมกลายเป็นสร้างมูตรสร้างคุณหมิ่นคลั่งทั่ววัดทั่ววา นี่สำคัญ มาก พวกนี้จำเอานะ ผู้ปกครองมันอกจะแตกแล้ว อย่างเราผู้ปกครองครอบไปหมด ในวัด นี้ก็ตีผิดถูกชั่วดีจะมาหาเรานี่ละ จะไปหาใคร ผู้รับผิดชอบก็คือเรา ขอให้มาด้วยความตั้ง ออกตั้งใจจริงๆ อย่ามาตั้งที่วานี้ใช้ไม่ได้นะ ถ้าเราจับได้ถนัดชัดเจนนี้ บอกเป้งเดียวเลยไม่ต้องซ้ำ ถ้าป็นกัณฑ์เดียวพอ ไล่ออกทันทีเลย ไม่มีอะไรมาเป็นสักขีพยานอ้าง เพื่อต้านทาน กันไว้ได้เลย ถ้าจับได้ชัดๆ แล้วไล่ออกหนีเลย ไม่วินิจฉัยใครครวญนะ มันเลอะเทอะเข้าไป ทุกวันๆ ในวัดเรา

ช่างนอกก็พอแล้วที่เข้ามาในวัดนี้ วันไหนเราออกมา นี่กว่าหมดผู้หมดคนแล้ว หมดเวลาที่คนจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับวัด มันยังยั่วเย้าๆ เข้ามา แต่ก็ตีอันหนึ่งที่เจอกับเรา ถ้าไป เจอกับเราไม่ว่ารายไหนๆ ละเปรี้ยวเลยเชียว ไล่เดี๋ยวนั้นเลย มีอยู่เสมอ เวลานั้นก็ ๖ โมงยัง อีก ๑ ชั่วโมง ๑ ทุ่มถึงจะมีดี ตอนนี้อยู่เย้าๆ นะ ไล่เรื่อยเมื่อวานนี้ก็ไล่ ออกมาที่ไรเป็น ต้องได้โดนกันละ มันมาไม่รู้จักเวล่ำเวลา การเข้าการออกไม่มีกฏมีเกณฑ์เลย เป็นตลาดสำ

เพิ่งไปแล้วเดี๋ยวนี้ เป็นสำเพ็งไปแล้วนะวัดป่าบ้านตาด ภายในครวนี้ออกมาเลอะกว่าเพื่อน ทางพระเราไม่ได้ต้องติท่านนะ ท่านปฏิบัติละเอียดตลอดตรงแนวตลอดเวลา ไม่เคยเห็นได้ ต้องติพระองค์ไหนๆ แต่ถ้าครวนี้ แม่แต่หมาในครวก็ได้ต้องติ ไม่ต้องติยั้งใจก็ไอ้ปูกก็มันไปหาประจบประแจงกินอยู่ตามกุฏิหลังไหนๆ ท้องป่องออกมา มันจะไม่ว่ายังไงก็มันท้องป่องมาด้วยการประจบประแจงของมัน ไปที่ไหนไปหากินนั่นกินนี้ พวกนี้มันจะเอาวิชาไอ้ปูกก็มาสอนกันละนะ เข้าใจหรือยัง

ฟังไม่ได้นะเลอะเทอะไปหมด เอ้ มาปฏิบัติธรรมยังงี้จึงเป็นอย่างงั้น ทีแรกเราไม่รับใครนะ ก็มีแต่โยมแม่ กับแม่ชีแก้ว บุญ แม่ชีน้อม ตายไปหมดละเหล่านี้ เท่านั้นอยู่ข้างใน ไม่มีใครไปยุ่งเลย ท่านเหล่านั้นก็อยู่ข้างนี้ก็อยู่ทางนี้ เหมือนว่าอยู่คนละทวีป ไม่เคยไปเกี่ยวข้องกันเลย ครั้นหนักเข้าๆ มันก็เป็นอย่างนี้ละ ค่อยไหลเข้ามาซึมเข้ามาๆ เดี่ยวนี้ในครวมากกว่าพระในวัดเป็นเท่าสองเท่าแล้วนะ มันมากแต่ความเลอะเทอะละชิ ไม่ได้มากด้วยของดีของดี พระในวัดเราเราไม่ได้ตำหนินะ พระจำนวนประมาณ ๕๐ ที่เรายันเอาไว้ว่าไม่ให้เลยนั้น กำหนดสถานที่บำเพ็ญเพียรพอเหมาะพอดี เลย ๕๐ ไม่เหมาะนั้น เพราะฉะนั้นใครมาก็ให้อยู่ในเกณฑ์ ๕๐ ไม่ได้ถูกต้องแต่อย่างใดพระท่าน ท่านเรียบมาตลอด คงเส้นคงวาหนาแน่น

แม้เราจะออกช่วยชาติบ้านเมืองก็ออก ท่านก็ปฏิบัติตามที่ของท่านไม่เอนไม่เอียง เรื่อยมาจนกระทั่งบัดนี้ เราก็จอกใจกับพระเรา แต่ทางในครวมักมีเสมอ มันเป็นอย่างงี้ถึงไปเรียนวิชาหมากัดกันตลอดเหรอ มันเป็นอย่างงี้ในครวนี้ นี้เอาละนะ ถ้าหากว่าไม่เป็นท่าจะขับหนี โละไปหมดเลยก็ได้ยากอะไร ก็วัดนี้เป็นวัดของเรา เรารับก็ได้ไม่รับก็ได้นี่วะ ถ้ามันไม่น่ารับเอาไว้ทำไมบุตรคุณมันเหม็นคลุ้งไปหมดเสียไปหมด เอาสิ่งที่เป็นประโยชน์ไว้มาอยู่นานเข้าๆ มันลืมหืมตัวนะข้างใน ลืมตัวเข้าทุกวันๆ จำให้ดี พระเราไม่ได้หนักใจนะ การปฏิบัติปกครองพระเราไม่ได้หนักใจ ทางโน้นหนักมากกว่า พูดให้มันชัดเจน นี้ภาษาธรรมฟังเอา

การปกครองทางฝ่ายครวนี้หนักมากกว่านี้ มันหากมีเรื่องนั้นเรื่องนี้ ฟังแล้วก็เหมือนตุ๊กตา เราเฉย เหมือนไม่รู้ไม่ชี้เหมือนไม่ได้ยินไม่ทราบ เก็บไว้ๆ ในลิ้นชักๆ ถึงเวลาแล้วค่อยออก ถ้าไม่ถึงเวลาก็เหมือนไม่รู้ไม่ชี้ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ อย่ามาเหลาะๆ แหละๆ นะ ข้างในเต็มไปหมด อย่าให้หนักใจเพื่อนฝูงผู้ตั้งใจปฏิบัติปฏิบัติชอบ อย่าเพ่นๆ ฟ่านๆ อย่าไปเที่ยวกุกินกุกินไปหาไม้หาคุยกินที่นั่นที่นี้ มีแขกมีคนมาที่ไหน ไปเที่ยวหาประจบประแจงเลียแข้งเลียขาเหมือนหมาไม่ได้นะ วัดนี้ถ้าเราจับได้แล้วไล่ออกทันที ในพระเจ้าพระสงฆ์ผู้ปฏิบัติธรรมจะไปทำอย่างนี้ไม่มี อย่าให้มาขวางกันนะ เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้นละ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz